

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: 1) K.J., 2) L.J., 3) P.J., všichni zastoupeni Ing. Vlastimilem Sojkou, daňovým poradcem, adresa pro doručování KODAP, s.r.o., tř. I. máje 97, Liberec 1, proti žalovanému: Ministerstvo financí, Letenská 15, Praha 1, zast.: JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, nám. 14 října č. 3, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.9.2008, Č.j.: 39/28 952/2008-392

t a k t o :

Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22.9.2008, Č.j.: 39/28 952/2008-392 **se zrušuje** a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 22.020,- Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž žalovaný podle § 55a z.č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků rozhodl ve věci žádosti ze dne 11.7.2007 právních nástupců zemřelého M.J., a to žalobců K.J., L.J. a P.J., o prominutí daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1.1.1994 do 31.12.1994 ve výši 2.780.820,- Kč vyměřené rozhodnutím o odvolání čj. FŘ/1738/110/96/KA ze dne 16.9.1999 Finančním ředitelstvím v Hradci Králové a o prominutí dosud nesděleného penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1.1.1994 do 31.12.1994, a to tak, že žádosti se vyhovuje částečně a z celkové částky doměřené daně ve výši 2.780.820,- Kč se promíjí částka 674.828,- Kč a nepromíjí se daň ve výši 2.105.992,- Kč včetně souvisejícího dosud nesděleného penále.

V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že: „*Ministerstvo financí posoudilo skutečnosti uváděné v žádosti a v souvisejícím spisovém materiálu a dospělo k závěru, že v daném případě shledalo naplnění zákonné podmínky nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, a proto rozhodlo, jak je ve výroku uvedeno. Neuhrazení daně, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, vylučuje vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodů tvrdosti.*“

Žalobci v podané žalobě podrobně zrekapitulovali průběh daňového řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a v němž bylo vydáno rozhodnutí Finančního ředitelství

v Hradci Králové čj. FŘ/1738/110/96/KA ze dne 16.9.1999, jímž byla původně vyměřená daň zvýšena na částku 2.780.820. Uvedli, žalovaný povolil přezkum rozhodnutí čj. FŘ/1738/110/96/KA ze dne 16.9.1999 s odůvodněním, že je v rozporu s právními předpisy a zakládá se na podstatných vadách řízení. Finanční ředitelství v Hradci Králové následně vydalo dne 22.5.2003 nové rozhodnutí, jímž byla daň snížena na částku 2.105.992,- Kč, odvolání proti němu bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 27.12.2004, které však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 10 Ca 45/2005 ze dne 25.5.2006, přičemž soud konstatoval, že došlo k prekluzi práva daň vyměřit a doměřit, a to ke dni 31.12.1999. V reakci na rozsudek soudu žalovaný rozhodnutím ze dne 16.3.2007 zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 22.5.2003. Pravomocným rozhodnutím ve věci je tak rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16.9.1999. Žalobci uvedli, že konečná výše daňové povinnosti jim tak byla oznámena po více jak deseti letech, a to na základě rozhodnutí, jehož nezákonnost byla deklarována samotným žalovaným.

Proto žalobci podali žádost ze dne 11.7.2007 o prominutí daně stanovené na základě rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16.9.1999 a o prominutí dosud nesděleného penále na dani. Této žádosti žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím vyhověl pouze částečně. Žalobci shledávají nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů zejména v tom, že finanční orgány neumožnily z důvodů časových prodlev na jejich straně průchod oprávněným prostředkům žalobců v rámci prekluzivní lhůty, porušily procesní práva žalobců tím, že v této lhůtě nerozhodly ve věci samé, přičemž tuto situaci podle žalovaného již z důvodů uplynutí prekluzivní lhůty nelze procesně zvrátit. To však nemůže jít k tíži žalobců, jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu i z rozhodnutí obecných soudů v žalobě zmíněných. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval na základě svého správního uvážení, z judikatury však vyplývá, že správní orgány mají v rámci správního uvážení respektovat veřejnoprávní principy a v souladu s nimi musejí výsledná rozhodnutí vykazovat určitou míru objektivitu a spravedlnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však podle žalobců nemůže být spolehlivým podkladem pro řádný soudní přezkum a adresátům rozhodnutí neposkytuje téměř žádnou informaci o tom, jak byly důvody uvedené v jejich žádosti o prominutí daně zhodnoceny. Žalovaný nedostatečně zhodnotil i okolnosti případu vyplývající ze správního spisu. Nereflektoval, že kvůli uplynutí prekluzivní lhůty (z důvodů zavinění finančních orgánů) byla porušena procesní práva žalobců. Došlo k aplikaci správního uvážení, která nebyla řádně odůvodněna. Každé rozhodnutí založené na správní diskreci musí být odůvodněno tak, aby bylo přezkoumatelné, aby mohl soud zjistit zachování kritérií dle § 78 odst. 1 s.ř.s. (*Pro nezákonnost soud napadené rozhodnutí zruší i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil.*), musí být rozhodnutí řádně odůvodněno. Povinnost odůvodňovat rozhodnutí o prominutí daně vyplývá i z interní normativní instrukce Ministerstva financí, pokynu č. D-319, v níž je uvedeno „V zájmu požadavku na dostatečně spolehlivě zajištěnou objektivitu a transparentnost, při rozhodování o žádostech o prominutí se stanovuje povinnost tato rozhodnutí odůvodňovat, přestože to současná platná právní úprava výslovně obligatorně nepředepisuje.“ Žalovaný se však v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s žádnou z námitek uplatněných v žádosti žalobců ze dne 11.7.2008. Nereagoval na to, že daň byla na základě rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16.9.1996 stanovena nesprávně a žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí nebyla v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty vyřízena, nezohlednil ani skutečnost, že nebylo možno rozhodnout v důsledku prodlev na straně finančních orgánů, což nemůže být k tíži žalobců. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku 6 A 25/2002-42 uvedl, že „.... správní soud nepřezkoumává pouze zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s., nýbrž i to, zda řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla dodržena všechna procesní práva žalobce...“ Podle žalobců nelze založit jedno správní rozhodnutí na jiném správním rozhodnutí, o němž samotné správní orgány sdělily, že je nezákonné, avšak pro uplynutí prekluzivní lhůty s tím není možné nic učinit. Žalobci mají za to, že jejich žádosti mělo být vyhověno zcela. Z objektivního hlediska jim v důsledku průtahů ze strany finančních orgánů byla způsobena významná finanční i časová zátěž. Nesrovnalost vyplývající z aplikace daňového zákona dosahuje takové intenzity, která prominutí daně v plném rozsahu odůvodňuje. Napadené rozhodnutí žalobcům neposkytuje spolehlivý podklad pro zhodnocení, zda o prominutí daně bylo rozhodnuto spravedlivě. Finanční zatížení, které pro žalobce představuje zbývající daňová povinnost, pro ně má téměř likvidační dopady. Protože rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem a z důvodu absence dostatečného odůvodnění je nepřezkoumatelné, žalobci žádají, aby je soud zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobcům náklady řízení, které žaloba vyčísluje.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a podrobně popsal průběh daňového řízení. Uvedl, že poslední pravomocným rozhodnutím je rozhodnutí ze dne 16.9.1999 čj. FŘ/1738/110/96/KA, jímž byla vyměřená daň zvýšena na částku 2.780.820,- Kč. Z rozhodnutí vydaných po uplynutí prekluzivní lhůty je patrné, že daňová povinnost zemřelého měla být nižší. Nesrovnalost v uplatňování daňových zákonů shledává žalovaný v tom, že bez zavinění DS, resp. žalobců, uplynula lhůta, během níž měla být stanovena daňová povinnost ve správné výši 2.105.922,-Kč. Žalobci však požadovali prominutí daně v plné výši. Ze znění § 55a z.č. 337/1992 Sb. vyplývá, že na prominutí daně není právní nárok, rozhodnutí nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu nejsou přípustné. Žalovaný může zcela nebo částečně daň prominout pouze z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Z důvodu odstranění tvrdosti zákona lze prominout pouze příslušenství daně. Zákon tedy důsledně rozlišuje důvody prominutí daně a příslušenství daně. Aplikace nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech. Tento důvod může být dále aplikován v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, kdy by např. v důsledku striktního dodržování daňových předpisů došlo ke dvojímu zdanění, aniž bylo zákonem zamýšleno, nebo dojde-li k retroaktivitě v neprospěch daňových subjektů. Jde o zcela výjimečné případy. Důvodem pro prominutí daně nemůže být pochybnost o správnosti rozhodnutí o daňové povinnosti, nýbrž jen existence nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Jsou-li tyto nesrovnalosti zjištěny, pak správce daně rozhoduje zcela shodně u všech daňových subjektů v téže situaci. Proto žalovaný prominul pouze daň ve výši 674.828,- Kč, tj. částku, která byla výsledkem povoleného přezkumného řízení v rozhodnutí FŘ vydaném po prekluzivní lhůtě pro vyměření či doměření daně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že posoudil jak skutečnosti uvedené v žádosti, tak související spisový materiál. Žalovaný postupoval v souladu s částí pátou ZSDP –Mimořádné opravné prostředky, nelze se dovolávat postupu podle ust. § 50 odst. 3 ZSDP, které se vztahuje k odvolání. Ke zvýšení základu daně a daně došlo proto, že podle § 12 odst. 2 ZDP lze na spolupracující manželku rozdělit daňový základ v maximální výši 540.000,- Kč, z toho vyplývá, že žalovaný ani nemohl prominout dodatečně vyměřenou daň v plné výši. Napadené rozhodnutí podle žalovaného netrpí vadou absence odůvodnění, rozhodnutím bylo žádosti částečně vyhověno a bylo jím sděleno, že žalovaný shledal zákonné podmínky nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. K žalobní námitce neschopnosti daň uhradit žalovaný uvedl, že pro řešení této situace nabízí ZSDP institut posečkání daně a povolení splátek nebo prominutí daňového nedoplatku. Navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobci v replice k vyjádření žalovaného poukázali na množství procesních pochybení a porušení svých ústavních práv. Poukázali i na rozsudky Nejvyššího správního soudu 9 Afs 105/2008 a 6 A 69/2005 připouštějící v omezeném rozsahu (dodržení předepsaného procesního postupu, dodržení mezí správního uvážení, případně jeho zneužití) přezkum rozhodnutí vydaného podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Uvedli, že žalovaný musí zvážit všechny důvody, které jsou žadatelem předestřeny, rozhoduje sice na základě vlastní správní úvahy, ta však je omezena zákazem libovůle a zásadami daňové spravedlnosti. V předmětném daňovém řízení nebylo nikdy možné řádně a pravomocným způsobem prověřit zákonnost vyměření daně, která byla nejprve v březnu 1996 vyměřena ve výši 1.450.480,- Kč, následně v září 1996 zvýšena na částku 2.780.820,- Kč a posléze v přezkumném řízení snížena na částku 2.150.992,- Kč. Odvolací rozhodnutí ze dne 16.9.1996 bylo nezákonné, neboť zvýšení daňové povinnosti nebylo s žalobci předem projednáno, ač předem projednáno být mělo, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Liberci čj. 15 Ca 162/2007, na který žalobci odkazují. Není sporu o tom, že prominutí daně je prostředkem liberačním a ne opravným, žalobci však nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že důvodem pro jeho uplatnění nejsou a nemohou být žádné pochybnosti o správnosti rozhodnutí o dani, která má být prominutím daně snížena nebo zcela zrušena. Tento argument žalovaného není žalobcům srozumitelný, když nesrovnalosti vzniklé při uplatňování daňových zákonů mají v jejich případě vliv právě na správnost rozhodnutí o vyměření daně, neboť způsobily, že již nelze objektivně zjistit, zda bylo vyměřeno v souladu se zákonem či nikoliv. Napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, neboť nelze seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil a jaké důkazy použil při rozhodnutí o tom, jakou část nezákonné stanovené daňové povinnosti promine a jakou ne.

Do správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, je založena žádost ze dne 11.7.2007 o prominutí daně dle § 55a z.č. 337/1992 Sb., kterou žalobci podali k Ministerstvu financí a v níž uvedli důvody obdobné důvodům uváděným později v podané žalobě. Správní spis obsahuje i rozhodnutí finančních orgánů a přezkumného správního soudu zmiňovaná v žalobě i ve vyjádření žalovaného a materiály dokládající průběh daňového řízení.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle ust. § 55a odst. 1 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků Ministerstvo financí může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle ust. § 55a odst. 4 uvedeného zákona rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.

Městský soud v Praze především uvádí, že byl překonán právní názor, že rozhodnutí podle § 55a z.č. 337/1992 Sb. je vyloučeno ze soudního přezkouvání. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Afs 15/2007-106 ze dne 4.2.2010 (vydaném na základě Nálezu Ústavního soudu III. ÚS 2556/07 ze dne 22.7.2009), uvedl, že „...*Institut prominutí daně či jejího příslušenství v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu (důvody nesrovnalostí) a správního uvážení. Za této situace je pak ve správním soudnictví oprávněným požadavek účastníka řízení domáhat se, aby bylo přezkoumáno, zda bylo rozhodnutí vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního (daňového) práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu. I když zde není veřejné subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy, nelze vyloučit, zda nebylo zasaženo do práva stěžovatelky na řádný proces, jež mohlo být dotčeno, resp. porušeno a jehož ochrany se lze u soudu domáhat.*“

Rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a z.č. 337/1992 Sb. tedy je přezkoumatelné ve správním soudnictví, byť na jeho vydání není právní nárok a je založeno na správním uvážení. Soud přezkoumá rozhodnutí z hlediska dodržení procesního postupu a případného zneužití správního uvážení. Sama skutečnost, že rozhodnutí je založeno na volné úvaze správního orgánu, má význam pouze z hlediska rozsahu soudního přezkumu.

Městský soud proto na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná namítá-li, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není spolehlivým podkladem pro soudní přezkum, neposkytuje adresátům rozhodnutí informaci o tom, jak byly zhodnoceny důvody uvedené v žádosti o prominutí daně a jakými úvahami se správní orgán řídil, tedy je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění..

Otázkou přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, resp. obsahu jejich odůvodnění, se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74 (publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS), v němž judikoval, že „Rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu“.

Aby soud mohl napadené rozhodnutí přezkoumat, muselo by být z odůvodnění rozhodnutí patrné, z jakých skutečností správní orgán vycházel, jakým způsobem tyto skutečnosti hodnotil a k jakým závěrům tak dospěl, tedy důvody a úvahy správního orgánu, které v daném případě žalovaného vedly k tomu, že žádosti o prominutí daně a příslušenství vyhověl pouze částečně a prominul částku daně ve výši 674.828,- Kč, přičemž částku daně ve výši 2.105.992,- Kč včetně souvisejícího dosud nesděleného penále již neprominul. U rozhodnutí, která závisejí na správní úvaze správního orgánu, při tom má odůvodnění rozhodnutí zcela zásadní význam, neboť pouze na jeho základě může soud přezkoumat, zda tato úvaha vychází ze všech rozhodných podkladů, zda neodporuje zásadám logiky a zda správní orgán v nepřekročil zákonem vymezené meze správního uvážení či je nezneužil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí sice žalovaný uvedl, že posoudil skutečnosti uvedené v žádosti a v souvisejícím spisovém materiálu, avšak o které konkrétní skutečnosti se jedná a jakým způsobem byly žalovaným posouzeny, to již z odůvodnění rozhodnutí neplyne. Závěr žalovaného, že ministerstvo „*shledalo naplnění zákonné podmínky nesrovnalosti vyplývající z uplatnění daňových zákonů*“, lze podle mínění soudu vztáhnout toliko k částce daně ve výši 674.828,- Kč, která byla rozhodnutím prominuta, nikoliv ke zbývajícím, neprominutým částce daně ve výši 2.105.992,- Kč, kdy ve vztahu k této části daně chybí jakékoli zdůvodnění toho, proč zákonná podmínka nesrovnalostí

vyplývajících z uplatnění daňových zákonů shledána nebyla. Ani konstatování žalovaného v odůvodnění rozhodnutí, že „*neuhrazení daně, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, vylučuje vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti*“, není blíže odůvodněno, nadto je lze vztáhnout pouze k posouzení důvodu „odstranění tvrdosti“, přičemž však, jak vyplývá z obsahu ust. § 55a odst. 1 zákona, důvodem pro prominutí příslušenství mohou být jak „nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ tak „odstranění tvrdosti“. Pojem „*důvody nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů*“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 Afs 15/2007-106 ze dne 4.2.2010). Bylo tedy na žalovaném, aby způsob jeho aplikace alespoň rámcově objasnil, a to v odůvodnění rozhodnutí, a nikoliv až ve vyjádření k žalobě. Vyjádření žalovaného k žalobě, v němž žalovaný (avšak pouze ve vztahu k prominutí daně, nikoli již příslušenství) popsal skutečnosti, z nichž vycházel i závěry, k nimž dospěl, nemůže zhojit nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je zcela nepostačující, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Na výše uvedeném nemění nic ani skutečnost, na níž poukazuje žalovaný ve vyjádření k žalobě, totiž že podle ust. § 55a odst. 4 věta první ZSDP nemusí rozhodnutí o prominutí daně obsahovat odůvodnění. Pokud soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu, činí tak skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu. Výtky žalobce mohou směřovat pouze proti obsahu rozhodnutí. Není-li z rozhodnutí zřejmé, jak o věci rozhodující orgán uvažil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Při výkladu ustanovení § 55a z.č. 337/1992 Sb. proto nelze dojít k jinému závěru než takovému, že odůvodnění rozhodnutí vydávaných podle tohoto ustanovení není třeba toliko tam, kde je žádosti zcela vyhověno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010).

Městský soud tak podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšným žalobcům přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 6.000,- Kč (3x 2000,-Kč) a dále náklady na zastoupení žalobců daňovým poradcem ve výši 16.020,- Kč, a to za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 2.100,- Kč při zastupování tří osob a za tři související paušální poplatky po 300,- Kč, dle §§ § 7, § 9 a § 12 odst. 4 a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Celková výše nákladů řízení tak činí 22.020,- Kč.

Soud žalobcům nepřiznal náklady za požadované úkony právní služby: 1) porada s klientem, 2) sepsání právního rozboru věci, 3) porada s klientem k vyjádření žalovaného, které nejsou nikterak doloženy a jejichž potřeba ani není žalobou nikterak blíže zdůvodněna, nehledě na to, že úkon *ad. 3) porada s klientem k vyjádření žalovaného*, který je uplatněn v žalobě, v době podání žaloby nemohl být fakticky realizován. Porada či porady s klientem ani vypracování právního rozboru ostatně podle soudu není možné posoudit jako účelně vynaložené náklady řízení před soudem již proto, že žaloba v podstatných skutečnostech vychází z argumentace uplatněné v žádosti o prominutí daně, a lze se tak domnívat, že součinnost žalobců byla jejich zástupci poskytnuta a podstatná argumentace byla zástupcem zpracována již v rámci správního řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková